

Arrest

nr. 43 181 van 10 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 december 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 september 2008 gaven de Griekse autoriteiten hun akkoord tot overname van verzoeker. De beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten van 18 juni 2009 werd bij arrest nr. 32 345 van 1 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenzaken vernietigd waardoor het dossier alsnog op 25 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen werd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 januari 2010.

1.3. Op 5 februari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Lashkar Gah (provincie Helmand) geboren te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. Op zeer jonge leeftijd, u zou toen twee jaar oud zijn geweest, is uw familie naar Iran verhuisd. Jullie woonden in Bandar Abbas en u liep er twee jaar school. U werkte er later in een garage. In 1385 (2006) is het gezin vrijwillig naar Lashkar Gah teruggekeerd. U ging tapijten weven om in het onderhoud van de familie te voorzien. In de zevende of achtste maand van 1386 (september-oktober 2007) kwam u thuis en vond u de lichamen van uw vader, moeder en zus. Zij werden het slachtoffer van een bomaanslag of raketaanval. U heeft geen idee wie verantwoordelijk is voor hun dood. Twee weken na hun begrafenis bent u Afghanistan ontvlucht. Via Iran en Turkije reisde u naar Griekenland waar op 07/10/2007 uw vingerafdrukken genomen werden. U reisde verder naar België waar u op 07/12/2007 een asielaanvraag heeft ingediend. Op 18/09/2008 gaf Griekenland zijn akkoord tot overname. De bijlage 26 quater van 18/06/2009 werd door De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geannuleerd en het dossier werd alsnog naar het Commissariaat-generaal gestuurd. U verklaart tijdens het gehoor van 29/01/2010 dat u niet terugkan naar Afghanistan waar uw familie door onbekenden werd vermoord. Ter staving van uw identiteit legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u steeds in Iran en Afghanistan heeft gewoond.

Wat betreft uw verblijf in Iran kunnen volgende vaststellingen worden gedaan. Zo kan u niet verduidelijken waarom jullie naar Iran zouden zijn verhuisd. U zegt dat u een kind was en dit bijgevolg niet kan weten (CGVS, p.4). Verwacht kan worden dat u dit later wel eens moet hebben gevraagd aan uw ouders of dat uw ouders of anderen hierover wel eens iets verteld hebben, zodat u dit toch op enige wijze te weten bent gekomen. U kan zich voorts niet herinneren in welke stad in Iran u zou hebben gewoond. Dit is uitermate opmerkelijk. U zegt eerst dat u het vergeten bent maar dat u aan een rivier woonde (CGVS, p.12). Vervolgens, als de vraag u nogmaals wordt gesteld, antwoordt u met “wat moet ik zeggen?” (CGVS, p.12). Dat u vergeten bent in welke stad u jarenlang zou hebben gewoond, is een bevreemdende vaststelling. Vervolgens herinnert u zich plots dat u in Bandar Abbas zou hebben gewoond (CGVS, p.12), maar als u wordt gevraagd waar Bandar Abbas ligt, herhaalt u dat dit aan een rivier gelegen is (CGVS, p.12). Misschien bedoelt u daarmee de Zeestraat van Hormuz, die bezwaarlijk een rivier kan worden genoemd. Gevraagd naar steden in de buurt van Bandar Abbas, antwoordt u dat er altijd wel andere steden dichtbij zijn maar u slaagt er niet in één van die steden bij naam te noemen. Gevraagd naar andere steden van Iran, blijkt u enkel Mashad te kennen (CGVS, p.12). Dat u jarenlang in Iran heeft gewoond, is dan ook weinig geloofwaardig. Als u voorts wordt gevraagd hoelang u ongeveer in Iran heeft gewoond, zegt u dat dit zes of zeven jaar moet zijn geweest (CGVS, p.12). Dit valt niet te rijmen met uw relaas, waaruit kan worden afgeleid dat u van uw tweede tot vijftiende levensjaar (1993-2006) in Iran zou zijn geweest. Verder kent u, die in Iran aan de kost zou zijn gekomen in een garage, de nationale munteenheid van Iran niet (CGVS, p.12). Ook dit is wederom hoogst ongeloofwaardig. Het is niet aannemelijk dat iemand die tot zijn vijftiende in Iran zou hebben gewoond, dergelijke eenvoudige vragen niet kan beantwoorden. Aan uw jarenlange verblijf in Iran kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u in 2006 naar Lashkar Gah zou zijn teruggekeerd. Zo stelt u dat jullie omstreeks Nawrooz zijn teruggekeerd terwijl u niet eens blijkt te weten in welk seizoen het Afghaanse (en Iraanse) nieuwjaar gevierd wordt (CGVS, p.5). U stelt bovendien achtereenvolgens dat Nawrooz in de maand hoet (12e maand), saur (2e maand) of hamal (1e maand) wordt gevierd (CGVS, p.5). Hoe jullie naar Helmand zijn teruggekeerd, kan u overigens evenmin verduidelijken. U zegt dat de Iraanse autoriteiten jullie terugkeer hebben voorbereid maar u weet daarvoor de rest niets over (CGVS, p.5). U antwoordt ontwijkend als u wordt gevraagd welke documenten van de Iraanse of Afghaanse autoriteiten jullie voor een terugkeer nodig hadden (CGVS, p.5) en u kent geen internationale organisaties (zoals UNHCR) die de terugkeer van Afghanen begeleiden en materiële bijstand verlenen (CGVS, p.6).

Voorts dient te worden gewezen op een bijzonder gebrek aan geografische kennis van uw streek en stad. U zegt dat jullie in Karte Laghan te Lashkar Gah woonden maar u kent, behalve "de bazar", geen wijken van deze stad (CGVS, p.4). Evenmin slaagt u er in een omliggend dorp van Lashkar Gah bij naam te noemen (CGVS, p.8). Gevraagd naar namen van dorpen, noemt u immers namen van districten van Helmand (CGVS, p.4). Ook als u wordt gevraagd naar omliggende provincies, geeft u diezelfde namen van districten (CGVS, p.6). In tweede instantie geeft u toe niet te weten welke andere provincies er in het zuiden van Afghanistan liggen (CGVS, p.6). Dat u niet weet dat Helmand onder meer aan Kandahar grenst, is opnieuw een zeer opmerkelijke vaststelling. U argumenteert dat u Lashkar Gah nooit verliet en niet kan weten welke andere provincies er in het zuiden liggen. Er dient echter te worden vastgesteld dat u wel de namen van andere districten, waar u evenmin zou zijn gekomen, blijkt te kennen.

Verder verklaarde u dat u in Lashkar Gah bijna een jaar werkte bij een vriend van uw vader. U heeft echter geen idee hoe deze man, die samen met u de lichamen van uw familieleden zou hebben gewassen en begraven, heet (CGVS, p.7). Evenmin kent u de namen van uw burens in Lashkar Gah, hoewel u twee jaar naast hen zou hebben gewoond (CGVS, p.8).

Over de algemene situatie in uw regio bent u eveneens zeer onduidelijk. Zo is het opmerkelijk dat u niet weet welke nationaliteit de in Lashkar Gah gestationeerde buitenlandse soldaten hebben. Verder kan u zich geen enkel incident in Lashkar Gah voor de geest halen, hoewel de situatie daar sedert geruime tijd escaleert. Dat u moest werken overdag (CGVS, p.10), is geen afdoende argumentatie. U kan zich een incident in de grote moskee herinneren, maar dit gebeurde dan weer na uw vertrek (CGVS, p.9). Dit toont aan dat uw beperkte kennis ingestudeerd is. Andere incidenten die zich buiten Lashkar Gah afspeelden en die u zich wel zegt te herinneren, overtuigen niet: zo stelt u geheel foutief dat Mullah Omar enige tijd geleden gedood werd in Kandahar. Verder weet u wel dat er twee scholen in de wijk Karte Laghan zijn maar u weet niet welk soort (lager of hoger) onderwijs daar wordt georganiseerd (CGVS, p.9). U heeft ook geen weet van aanvallen waarvan een van die scholen (Zokur genaamd) het doelwit werd (CGVS, p.9). Zo werd een leerling van deze school in februari 2007, toen u in Lashkar Gah zou hebben gewoond, doodgeschoten. Vier dagen later werd er net buiten de school hevig geschoten door gewapende mannen. Hierbij kwamen nog een leerling en een bewaker van de school om het leven (zie informatie administratief dossier). Dat dergelijke zaken en talrijke andere incidenten u zouden zijn ontgaan, is niet geloofwaardig.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat u niet duidelijk heeft gemaakt waar u uw leven lang heeft gewoond. Dit is uitsluitend te wijten aan uw eigen gedrag. Daar u het niet aannemelijk maakt dat u van begin 2006 tot eind 2007 in Lashkar Gah was, kan ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u heeft aangehaald.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid uw beschermingsnood correct te beoordelen.

Uw taskara bovenstaande argumentatie niet te wijzigen. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de rechten van verdediging en de materiële motiveringsplicht, past verzoeker de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, toe op zichzelf. Met betrekking tot het hebben van een gegronde vrees voor vervolging, tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn verblijf in Iran, zijn terugkeer naar Lashkar Gah, zijn geografische kennis, zijn werkplaats en de algemene situatie in verzoekers regio te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, de richtlijnconforme interpretatie van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), de beginselen aangereikt door het UNHCR, en de materiële motiveringsplicht, blijft verzoeker erbij dat hij afkomstig is van Lashkar Gah in de provincie Helmand, hij zijn nationaliteit heeft aangetoond aan de hand van zijn taskara, hij bij een terugkeer naar Helmand het risico zal lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dit bevestigd wordt door het UNHCR, er een probleem is omtrent de aan verzoeker gestelde vragen omtrent Helmand, het de verwerende partij toekomt te onderzoeken of verzoeker naar Afghanistan of een derde land kan teruggestuurd worden, het nemen van een negatieve beslissing omwille van het niet aangetoonde recente verblijf regelrecht ingaat tegen de richtlijnen van het UNHCR en de Procedurerichtlijn, de gehele provincie Helmand vermeld staat op de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR, verzoeker aan zijn bewijslast is tegemoet gekomen door zijn taskara neer te leggen en dat wanneer de verwerende partij geen geloof wenst te hechten aan dit document, zij de valsheid ervan dient aan te tonen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, doch dat hij deze schending niet concreet toelicht. Hoe dan ook, de Raad wijst erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn jarenlang verblijf in Iran gelet op het feit dat hij niet kan verduidelijken waarom ze naar Iran zouden zijn verhuisd, hij zich niet kan herinneren in welke stad in Iran hij zou hebben gewoond, hij zich plots herinnert in Bandar Abbas te hebben gewoond en stelt dat dit naast een rivier ligt terwijl de naast deze stad gelegen zeestraat van Hormuz bezwaarlijk een rivier kan worden genoemd, hij er niet in slaagt omliggende steden te noemen, zijn verklaring zes of zeven jaar in Iran te hebben gewoond niet te rijmen valt met zijn relaas waaruit kan afgeleid worden dat hij van zijn tweede tot zijn vijftiende levensjaar in Iran zou hebben gewoond, en hij de nationale munteenheid van Iran niet kent, (ii) het niet geloofwaardig is dat hij in 2006 naar Lashkar Gah zou zijn teruggekeerd aangezien hij niet blijkt te weten in welk seizoen het Afghaanse (en Iraanse) Nieuwjaar wordt gevierd, hoe zij naar Helmand zijn teruggekeerd en welke documenten zij hierbij nodig hadden, hij geen internationale organisaties kent die de terugkeer van Afghanen begeleiden en materiële bijstand verlenen, zijn geografische kennis over de streek en stad bijzonder gebrekkig is, hij geen idee heeft van de naam van de man bij wie hij bijna een jaar werkte en van de namen van zijn burens waar hij bijna twee jaar naast woonde, en hij ook zeer onduidelijk is over de algemene situatie in zijn regio, (iii) er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in Lashkar Gah zouden

hebben voorgedaan, (iv) het bijgevolg ook onmogelijk is voor de Commissaris-generaal een correct zicht te krijgen over verzoekers leefsituatie en zijn eventuele nood aan bescherming, en (v) zijn taskara bovenstaande argumentatie niet kan wijzigen, temeer uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent zijn verhuis naar en verblijf in Iran. Verzoeker stelt dat hij *“ervan overtuigd (is) dat hij geen vraag heeft gekregen (of althans dat het niet op die manier werd vertaald) waarop hij de kans heeft gekregen om het antwoord zoals hierboven verwoord, kon weergeven”* en dat hij het gevoel had dat men hem niet liet uitspreken.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk gevraagd werd naar het tijdstip waarop hij Afghanistan verliet maar dat hij hier ontwijkend op antwoordde: *“Waarom zijn jullie naar Iran verhuisd? Het was oorlog, ik was een kind. Welke oorlog? De Taliban. Het begin van de oorlog van de Taliban. In welk jaar was dat? Wanneer was dat, de oorlog van de Taliban? Goede vraag. Wanneer was dat. Nu ook, Dat weet u toch beter dan ik. Ik kijk dagelijks naar televisie. Ik zie hoe de situatie daar is.”* (eigen onderlijning), (CGVS, p. 4). Bovendien werd verzoeker, die bijgestaan werd door zijn raadvrouw, op het einde van het gehoor gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas en liet verzoeker deze kans onbenut, zodat hij thans bezwaarlijk kan voorhouden dat hij niet de kans gekregen heeft voluit te spreken. Hoe dan ook, daargelaten verzoekers onduidelijke verklaringen hierover tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en daargelaten de zogenaamde verwerpelijke manier van ondervraging hieromtrent vanwege de Commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens niet stroken met zijn verklaringen in het verzoekschrift. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker in 2006 gerepatriëerd te zijn naar Afghanistan, terwijl hij in zijn verzoekschrift verduidelijkt in de periode 1994-1996 naar Iran te zijn verhuisd en dit derhalve niet strookt met de bewering maar een zes à zeven jaar in Iran te hebben gewoond.

Zelfs indien verzoeker slechts een zes à zeven jaar in Iran zou hebben gewoond, wat hij met geen enkel begin van bewijs kan aantonen, dan nog mag verwacht worden dat hij zonder aarzelen de naam van de stad waar hij woonde kan geven, alsook de naam van de rivier die naast deze stad loopt, een aantal namen van omliggende steden of plaatsen en de nationale munteenheid kent. Dat het lang geleden is dat verzoeker in Iran gewoond heeft en dat hij toen zeer jong was, doet geen afbreuk aan het feit dat van iemand die jaren in het buitenland gewoond heeft om te ontsnappen aan het geweld in zijn thuisland en later gerepatriëerd werd naar zijn land van herkomst, op eenvoudige vragen over dit jarenlang verblijf in het buitenland kan antwoorden, temeer hij blijkens zijn verklaringen tot 1385 (2006) in Iran zou hebben verbleven en in een garage tewerkgesteld was. De Raad ziet ook niet in wat verzoeker tracht te bereiken met zijn uiteenzetting over de definitie van een zeestraat aangezien het verschil tussen een rivier en een zeestraat geenszins wegneemt dat van verzoeker, die jarenlang in een stad zou gewoond hebben waarlangs een ‘waterloop’ stroomt, verwacht kan worden dat hij deze kan benoemen. Verzoeker bevestigt voorts zijn gebrek aan kennis omtrent de munteenheid in Iran, de dorpen rondom Bandar Abbas, “etc.”, en blijft erbij de antwoorden niet te weten, zich ze niet meer te kunnen herinneren zodat deze motieven van de bestreden beslissing als onbetwist en vaststaand worden beschouwd, en derhalve door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad ziet dienaangaande overigens niet in wat verzoeker bedoelt met het verweer *“Verzoeker heeft Iran nooit bezocht”* gelet op de verklaring dat hij een groot deel van zijn leven in Iran zou hebben gewoond.

De vaststelling dat verzoeker op evidente vragen over de omgeving waar hij een groot deel van zijn jeugd zou hebben doorgebracht, het antwoord schuldig moet blijven, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijf in Iran.

2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn terugkeer naar Afghanistan en de vervolgingsfeiten aldaar aannemelijk te maken. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, moet in de eerste plaats nagaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht, en het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan overleggen waaruit zijn herkomst zou moeten blijken, de kennis van betrokkene over de streek toetst.

In casu stelt de Raad vast dat uit de uitgebreid toegelichte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers kennis over Lashkar Gah, waar hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek naar België zou hebben gewoond, uiterst beperkt is. Verzoeker ontkent niet te weten in welk seizoen Nawrooz valt en stelt in zijn verzoekschrift dat hij verklaard heeft aan de tolk dat wanneer het Nawrooz is, 'hoet' voorbij is (laatste dag van het jaar, oudejaar is de laatste dag van het) en 'hamal' begint (nl. de eerste dag van hamal is Nieuwjaar), doch deze post-factum verklaring blijkt geenszins uit het gehoorverslag waar verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde: *"In welk seizoen is het nawrooz. In hoet is het. In de twaalfde maand. De laatste dagen van hoet en saur. Wat wordt er in saur gevierd. Zoals kerstdag hier. Het Nieuwjaar wordt dan gevierd. 85 wordt 86. (...) Naam van de eerste maand in Afghanistan? Hamal. Zou het kunnen dat nawrooz in hamal wordt gevierd. Ja; Dus niet in saur of hoet? Neen (lacht)."* (CGVS, p. 5). Het verweer dat hij niet verstaat wat er fout gelopen is zodat na de vertaling de interviewer de indruk had dat verzoeker het antwoord niet wist, is niet ernstig. Tijdens het gehoor werd verzoeker immers de rol van de tolk uitgelegd, antwoordde verzoeker bevestigend op de vraag of hij de tolk goed begreep en in het gehoorverslag zijn nergens problemen met de tolk terug te vinden. Zoals boven reeds gesteld, werd verzoeker bovendien gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn relaas, en maakte verzoeker geen gebruik van deze gelegenheid om eventuele problemen met de tolk te vermelden. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich beperkt tot de post-factum verklaring dat hij met documenten met een licht groene kleur terugreisde naar Afghanistan en dat hij bevestigt dat hij geen internationale organisaties kent.

Voorts blijkt verzoekers geografische kennis bijzonder beperkt aangezien hij de wijken van zijn stad en de omliggende dorpen en provincies niet correct weet op te noemen. Dat zijn interesse niet verder reikt dan zijn dagdagelijkse bestaan en hij wel degelijk heeft verteld over de markt, rivier, moskee, park en 'Jarsi', zijnde plaatsen waar hij mee in contact kwam, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op eenvoudige vragen over zijn directe leefwereld niet weet te antwoorden. Waar hij in zijn verzoekschrift immers stelt dat de wijken in zijn dorp o. a. Lashkar Bazar, Karwand, Sahebezada chel en Dewogham zijn, stelt de Raad vast dat hij deze dorpen voor het eerst in zijn verzoekschrift opsomt en hij deze niet vernoemde tijdens zijn gehoor, en de bewering dat hij op de vraag naar de provincies waar de Hazara wonen, stelde: *"Kabul, Gazni, Kandahar. Rondom Helmand, is er Khandahar, Urusgan, Farah, Herat, Daikundi."*, strookt evenmin met het gehoorverslag. Verzoeker geeft daarnaast toe geen zuidelijke provincies te kennen.

Ofschoon de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Lashkar Gah reeds ernstig op de helling is gezet door zijn gebrekkige algemene en geografische kennis, wordt zijn geloofwaardigheid geheel onderuit gehaald door de vaststelling dat hij de nationaliteit van de in zijn stad gestationeerde buitenlandse troepen niet weet en dat zijn kennis over de veiligheidssituatie in Lashkar Gah niet kan overtuigen vermits hij geen enkel incident in Lashkar Gah kan geven en de voorbeelden die hij geeft, dateren van na zijn vertrek of foutief zijn. Dat hij vooral met de zoon van zijn werkgever werkte en dat zijn werkgever een Pashtoun is wiens taal hij niet kent en met wie hij dan ook nooit zou gesproken hebben, is onaanvaardbaar als verschoningsgrond dat hij de naam van zijn werkgever niet kent aangezien hij bijna een jaar bij deze man gewerkt heeft en hij, na de dood van zijn ouders, vijftien dagen bij deze man gewoond heeft die hem bovendien hielp zijn ouders te wassen en begraven. Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over de algemene situatie in zijn regio te verschoneren door te stellen dat hij enkel geïnteresseerd was in zijn eigen leefwereld, hetgeen niet ernstig is gezien het algemeen klimaat van onveiligheid in de regio. Verder beperkt verzoeker zich niet alleen opnieuw tot post-factum verklaringen, met name dat de Engelsen aanwezig zijn in Lashkar Gah en het 'Mullah Dhundla', en niet 'Omar', is die werd doodgeschoten, maar ook tot de foutieve bewering dat hem niet gevraagd werd naar welke soort (lager/hoger onderwijs) scholen er waren aangezien hem duidelijk gevraagd werd: *"Is er een school in Karte Lagan. Twee scholen. Zakur en Belal heten die scholen. Lager, hoger onderwijs? Ik weet niet, ik ging niet naar school."* (CGVS, p. 9).

Waar verzoeker tenslotte, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer, stelt dat hij ervan overtuigd is dat hij als Hazara niet dezelfde rechten heeft als anderen in Afghanistan, wijst de Raad erop dat het feit dat hij een Hazara is, er niet automatisch op wijst dat hij wordt vervolgd.

Verzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een bepaalde etnie, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin.

2.8. Gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijf in Iran en zijn terugkeer naar Afghanistan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in Lashkar Gah, Afghanistan, zouden hebben afgespeeld, met name de dood van verzoekers ouders en zus. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker wordt derhalve niet erkend als vluchteling.

2.9. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een 'individuele' bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Verzoekers bewering dat er in de provincie Helmand oorlog is en dat dit bevestigd wordt door het UNHCR, is derhalve onvoldoende om aan te nemen dat wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Immers, door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waar hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek naar België zou gewoond hebben, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij aan de bewijslast voldaan heeft door het neerleggen van zijn taskara en dat de veronderstellingen van de Commissaris-generaal over de authenticiteit van het document, niet voldoende zijn om een negatieve beslissing te nemen, herhaalt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kunnen evenwel aan de aangebrachte stukken ook bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan en mede gelet op het feit dat uit het aan het administratief dossier toegevoegde document (CEDOCA afgh2006-026w) blijkt dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar, heeft de Commissaris-generaal derhalve terecht besloten dat het neerleggen van een taskara niet volstaat om verzoekers gebrekkige kennis over Afghanistan te weerleggen en alsnog zijn (recent) verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken. Dat er een duidelijk probleem is omtrent de vragen die verzoeker gesteld werden en dat men dient te beseffen dat wij hier in het Westen wellicht meer afweten van wat er zich in Afghanistan afspeelt dan vele Afghanen zelf die absoluut niet dezelfde toegang hebben tot deze informatie via de media, is niet ernstig aangezien van verzoeker niet verwacht wordt dat hij uitgebreide en gedetailleerde informatie kan geven over de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch wel dat hij een doorleefd relaas kan brengen van incidenten die hij heeft meegemaakt of waarover hij heeft horen vertellen, waartoe verzoeker in casu niet in staat blijkt te zijn.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het aantonen van een recent verblijf regelrecht ingaat tegen de richtlijnen van het UNHCR - die overigens volgens vaste rechtspraak van de Raad van State geen afdwingbare rechtsregels bevatten - en de Procedurerichtlijn, wijst de Raad erop dat het aantonen van een recent verblijf de asielinstantie in de mogelijkheid moet stellen na te gaan of de asielzoeker nood heeft aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Gelet op het feit dat de Commissaris-generaal door toedoen van verzoeker niet over de ware toedracht omtrent verzoekers levensloop en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen beschikt, kon hij dan ook geen onderzoek voeren naar een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd. Een schending van de op hem rustende bewijslast kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en dat het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. Het geciteerde arrest betreft een individueel geval dat geen precedentwaarde heeft.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer

2.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS